

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke embekéé”

XXII. (LXXII.) 14. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. ÁPRILIS 2.

A felszabadulás ünnepe

Immár 33. alkalommal emlékeztünk arra a nagy történelmi eseményre, amikor népünk az oktan háború poklából kimenekülve, a szó legmélyebb értelmében a halálból az életbe lépett. Ez a nevezetes dátum juttatja eszünkbe újra és újra, hogy hosszú évszázadok után — sajnos egy világkatasztrófa árán — viszszanyertük nemzeti függetlenségünket.

Ezen a napon emlékezünk arra, hogy 1945. április negyedikén verték ki országunkból a hős szovjet seregek az utolsó fasiszta alakulatokat. Népünk ezen a napon szabadult fel és vette kezébe saját sorsának, jövőjének irányítását. Ezután indulhatott meg az új magyar társadalmi és gazdasági rend kialakítása, amely azóta egyre izmosodik.

Népünk számára április negyedike méltán lett piros betűs ünnep, mert a történelem arany betűkkel véste be a nemzeti életünk hajnalát jelző győzelmi nap dátumát. Ekkor éltük át testi valóságban a zsoltáros vallomását:

„Es kivont engem a pusztulás
Igödréből...
és sziklára állította fel lábamat”
(Zsolt 40:3)

Fölszabadulásunk napja ezért lett örömmünnepp a számunkra, hisz a biztos halálból érkezett népünk a sziklára, az életre. Ezért április negyedike nem is egyszerűen fordulat volt nemzetünk életében, hanem a szó igazi értelmében, az élet elnyerése.

A pusztulás gödrét évszázadok óta ásta a fennálló kizsákmányoló rend. Ezt a gödröt mélyítette a fasiszmus féktelen militarizmusa és agresszív politikája. Az esztelen második világháború során ebbe a gödörbe hullott bele hatszáz ezer magyar, gyászborítva az életben maradt milliókat.

Az évforduló napján hálaadással emlékezünk arra, hogy valóban sziklára állhattunk. Népünk kikerült a halál szorongatásából, s új életre indulhatott. Újjáépült, sőt azóta tovább épült és széplült országunk, s benne a mi egyházunk is. A gigantikus erővel kibontakozó gazdasági és kulturális fejlődésnek nemcsak részvevői, hanem élvezői lehetünk. Ahogy formálódik tudatunk, úgy lesz egyre tisztultabb látásunk és nagyobb a felelősségérzetünk népünk jövőjének formálásáért.

Április negyedike népünk történelmének legfiatalabb, de ugyanakkor legdinamikusabb ünnepe is. Először azért, mert sok mindenre dobbanó szívre. Emlékeztet arra, hogy honnan jöttünk, s ugyanakkor elkötelez, figyelmeztet: hogyan, merre kell tovább mennünk.

Emlékezésünk mindig annyit ér, amennyit a múlt tapasztalataiból jelenünkben a jövő építése céljából hasznosítani tudunk; és mert jövőnkért a magyarországi egyházakkal együtt mi is fokozott felelősséget érzünk, társadalmunk tovább fejlődése érdekében a ránk eső feladatokat becsülettel elvégezzük.

Valljuk minden békességre törekvő emberrel együtt, hogy a szabadság anyagi feltételei csak békében és az egymás iránt érzett felelősségben állíthatók elő. Ebbe a jóra törekvő, valamennyiünk javát kereső munkában pedig felelős helye van minden keresztyén, hívó embernek. Erre emlékeztessen és buzdítson bennünket most ez az ünnep!

Mészáros Kálmán

„Nem vagytok idegenek”

Részletek a március 30-án megtartott Országos Közgyűlés egyházelnöki jelentéséből

Tisztelt Közgyűlés!

Kedves Testvéreim az Úr Jézusban!

A Magyarországi Baptista Egyház legfőbb vezetőtestülete gyülekezett össze, rendtartásunk szerint hálaadásra, az elmúlt közgyűlés óta elvégzett munkánk számbavételére, valamint az előttünk levő feladataink fölmérésére. Jelentésem igei alapvetéseként az egyetemes imahét főtémájának igéjét idézem:

„Ezért tehát nem vagytok idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és házanépe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik és szent templommá növekszik az Úrban és ti is öbönne épültök az Isten hajlékába a Lélek által” (Efézus 2:19—22).

Pál apostol Efézusi levelének 2. fejezetéből most az egyház létével és szolgálatával kapcsolatos alapvető igei tanítást kívánom hangsúlyozni. Hálaadásra készítő eredményeink számbavételénél éppúgy, mint szolgálatunk tovább végzésében nagy jelentősége van annak, hogy az Ige tükrében lássuk meg az egyház hivatásának mibenlétét, küldetését és szolgálatának célját.

Az egyház Isten irgalmas szeretetének műve

Olyan épület, amely az apostolok és próféták alapján épül fel szent templommá s a szegeletkő maga Krisztus Jézus. Istennek a Sionban letett értékes szegeletkője Jézus Krisztusra mutat, akin felépül az Újszövetség egyháza, Isten népének lelki közössége, amelyben Szentlelke által vesz lakozást. Az egyháznak Isten Igéje szerint kell a folyamatos növekedés és megújulás folytán küldetését betöltenie.

Az egyház Isten házanépe

Nem vagytok idegenek és jövevények, hanem az Isten országának polgárai és családjának tagjai. Azzal, hogy az egyház tagjai Isten kegyelméből országának polgárai is, nem szűnik meg a földi országokban való polgárságunk, sem kötelességünk, sem jogaink vonatkozásában. Az Úr Jézus imádságából is világosan kitűnik ez: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól”. Az egyház tehát az Istennek e világon élő házanépe, olyan népe Istennek, amely ismeri az ő akaratát és küldetésének tudatában végzi szolgálatát. Nem fordul el a földi élet javaitól, tiszta örömeitől és áldásaitól, hálaadással él azokkal és részt vesz az Isten akaratára szerinti békés, igazságos, boldog élet munkálásában.

Az apostolnak ez az igei felhívása: „Nem vagytok idegenek” — az egyház tagjainak szóló üzenet. Azok, akik a Krisztus váltságahalálát magukévá tették, a bűnbocsánat kegyelmében részesültek. A távolvalókból közelvalókká lettek. A bűn okozta messzeségből visszatértek az atyai házhoz. Az Isten házanépének tagjai, boldog közösségben élhetnek az Atyával, az Úr Jézus Krisztussal és egymással is.

Ennek következménye az is, hogy akinek valóban megvan az élő közössége Istennel, az otthonvalónak érzi magát abban az egyházban és lelki közösségben is, amelynek tagja. Nem idegen testként, nem is beteg testrészként, hanem a Krisztus fősége alatt élő „test”, vérkeringésébe bekapcsolódva éli közösségi és gyülekezeti életét. Egyházunk csak akkor tudja megélni lélekben gyarapodó és fejlődő lelki közösségét, ha tagjai testvérközösségünkben otthonlevőknek érzik magukat és hitből eredő meggyőződéssel vesznek részt egyházunk Istent dicsőítő, hitünket megvalló és megülő áldozatos szolgáló közösségében is.

Döntéseink

Máté 27:17.

A fenti igével kapcsolatban azt kell vizsgálat tárgyává tenni: Mi nehezítette Jézus nelyzetét a Barabbáséval szemben? Bizonyítható tény, hogy sátni befolyás alá került mindenki. Még el sem hervadtak a virágvasárnap csokrok és koszorúk, már voltak, akik a töviskoronát fonták és a keresztet ácsolták. Hogy miként alakult Jézus Krisztus sorsa, a Barabbáséval szemben, függött Pilátustól is. Pilátus tudta, hogy mi az, ami van. Ismerte jól a kiváltó okokat is.

Minden ember felelős azért, hogy dönt. A döntés képessége a teremtettségben csak az ember tulajdonjoga. A „feszítsd meg!” — követelés szándékos és tudatos cselekedet volt. Az is, hogy Jézus helyett Barabbást bocsátották szabadon.

Az emberi életben a jelent és jövőt illetően nagy jelentősége van az alkalmi döntéseknek. Döntéseink, testünk-lelkünk állapotának a meghatározói. Egy

rossz döntés testileg-lelkileg megkeserítheti az egész életet. Sok elrontott élet, egy meggondolatlan döntés teljessége.

A helyes döntésben mindig jöhetnek akadályozó tényezők. Tudatlanság, tájékozatlanság, rosszindulat, megfélemlítettség, mint a nép esetében is volt. A fejét vesztett népet mindig az jellemzi: vagy orgiát ül, vagy anarchiába süllyed. Minden ember alaptermészetében széles skálája lehet a szélsőségeknek. Ez veszélybe sodorhatja a testet és lelket.

Tudunk ideális döntésekről is. Aranybetűkkel kellene kiemelni a nagypénteki eseményekből arimathiai József bátor döntését (Jn 19:38). A Krisztus népének illik megfontoltan imádkozva, a Szentlélek uralma alatt élve dönteni. Az élet igazolása szerint a bölcs döntés kevés. Az átlagember gyakran azt sóhajtozza: „Ha újat kezdenék meg egyszer, minden másként tennék!” Fontos esetekben lehet jóvátehetetlenül is dönteni. Izráel

Az egyház a jó cselekvésre elhívott közösség

„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztusban jócselekedetre teremtett” (2:10).

Ezt a jót cselekvő szolgálatunkat nem szűkíthetjük le az egyházi és az egyházközi élet területére, amikor az Isten az egész világért adta egyszülött Fiát. Az Úr Jézus ugyan a felebarátnak nyújtott egy pohár víz adását is jelentős cselekménynek minősíti, az egyház szeretetszolgálatát a világ iránt mégsem merülhet ki az alamizsnálkodásban. Isten irántunk való jótéteményének gazdagsága és nagysága Jézus Krisztus önfeláldozó váltságahalálában teljesedik ki. Az egyháznak olyan mértékben kell cselekednie a jót, amilyen mértékben ő maga részesül az Isten jótéteményében.

Egyházunk halás lehet azért is, hogy szeretett hazánkban, a szocialista Magyarországon nem idegenekként, hanem egyenrangú állampolgárokként élhetünk. Szabadon élhetjük hívó életünket. Az evangélium hirdetésével és életünkkel részt vehetünk a hazánkat építő és az életszínvonalunkat emelő munkálkodásban, valamint azokban a világméretű erőfeszítésekben is, amelyek a béke megőrzéséért és az egész világon élő emberiség javának érdekében történnek.

Népünkért, a mindennapi életben

Egyházunk benne él a társadalomban. Tagjai mint állampolgárok élvezik a szocialista társadalom minden előnyét és részt vállálnak a terhek hordozásából is. Éppen ezért szükséges arra törekednünk, hogy mi is együtt munkálkodjunk azokkal a társadalmi szervekkel, amelyek népünk és az emberiség egészének boldogulásán fáradoznak.

Ebbe a munkába a Hazafias Népfront programjának és terveinek megvalósulása által kapcsolódunk be. Egyházunk tagjai, lelkészei és vezetői szívesen vesznek részt ebben a nagy összefogásban, amely népünk felemelkedésén és társadalmunk fejlődésén, valamint a szocializmus építésén fáradozik. Tudjuk, hogy egyházunk taglétszámát tekintve, a közös építésnek csak egy csekély részét vállalhatja. Mi azonban valljuk, hogy az emberi magatartásban, a magasszintű munkaerő megvalósításában, az alkoholizmus elleni küzdelemben és még sok más területen minőségi többletet nyújthatnak hívó egyháztagjaink. Mindezen felül meg vagyunk győződve arról, hogy lojalitásunk népünk vezetői iránt, sőt az érettük való imádságunk hasznos építő eleme szocialista társadalmunknak. Érdeklődésünk mind saját népünk békéjére és előrehaladására, mind az emberiség igazságos békéjére kiterjed. Támogatjuk az Országos Békatanács magas szintű békemunkáját, és érdeklődéssel figyeljük a Hazafias Népfronttal egybehangolt tevékenységét.

Rendszeresen részt veszünk a Hazafias Népfront fővárosi és megyei bizottságainak a lelkészek számára rendezett ülésein, ahol a közélet vezetői adnak értékes tájékoztatást bel- és külföldi vonatkozásban a gazdasági, társadalmi és politikai kérdésekről. Az itt kapott eligazítások elősegítik, hogy lelkészeink tevékenyen kapcsolódhassanak be a közélet gondjainak megoldásába.

Még szélesebb körű társadalmi tevékenységre nyílik alkalom gyülekezeti tagjaink számára a Hazafias Népfront környezetvédelmi feladattervében. Erre vonatkozóan egyházi lapunkban már hírt adtunk, a lelkészértékelten pedig buzdítottunk arra, hogy a környezetvédelemben tevékenyen vegyünk részt. Hívó magatartásunkból adódik, hogy nemcsak lakóházaink és imaházaink környezetét védelmezzük és tartjuk rendben, hanem részt kívánunk venni a közterületek védelmét szolgáló széles körű társadalmi munkában is.

(Folytatás a következő számban)

Laczkovszki János

pl. örök átkot kért magára a Krisztus ellenes hangulatban: „Az ő vére rajtunk és a mi fiainkon.” Barabbás javára szavazva nagy adóssággal kötelezték le magukat örökre. A zsidó nép esetében hangsúlyosan igaz lett: „Az atyák ették az egest, a fiak foga vásott belé.”

Igénk alkalmi jellegére gondolva láthatjuk, hogy Jézus közelében nem mind-egy és nem lehet következmény nélküli, hogy miként dönt az ember; az igazság, vagy a hamisság mellett. Minden idők emberére marad örök törvényszerűségként: „Amit vet az ember, azt aratja.”

Csodálatos kegyelme Istennek az üdv-történelemben, hogy előbb keresztet kapott a világ és azután győzelmes hűvét híjalt. A nagypénteken történelemtől összefogtak Krisztus ellen; a nagytanács, papifejedelmek, Heródes, Pilátus, Judás és a metévesztett tömeg. De nagypénteken nemcsak az emberek cselekedtek, hanem Isten is. A nagypénteki döntő per azt igazolja: milyen mélyre süllyedt az emberiség, de azt is, hogy milyen nagy az Isten kegyelme.

Ráczy István

„Te is azok közül való vagy”

Lukács 22:54—62

Amikor Pétert meglátja az idegen tűz világosságánál egy szolgálóleány, azonnal megállapíthatja róla: „ez is övele volt”, Övele, tudniillik Jézus Krisztussal, akit éppen most hallgatnak ki a főpap házában, amíg a tanítvány az ellenség közé keveredve az udvari tűznél melegszik. „Ez is övele volt.” E megállapítás a tanítványnak Mesteréhez való viszonyát érinti. Ez az első dolog, mely kérdéssé és kérdéssé válik a tanítvány életében, ha tetteivel és szavaival megtagadja Urát.

A másik — s beszéljünk most erről — a tanítványnak társaihoz való viszonya. Ugyanannál a tűznél valaki más veti fel ezt a kérdést így: „Te is azok közül való vagy”. Hozzá tartozik ahhoz a közösséghez, mely másképp rendezte be életét. Ahhoz a közösséghez, melynek erkölcsi normája szigorúbb, mint a világé; ahhoz a közösséghez, melynek egyedüli normája, annak vezetője, Pásztor, maga Jézus Krisztus. A tanítvány azonban ezt is tagadja. De hiszen ez is következmény már, mint ahogy a kard erőszakához folyamodó tanítványnak szükségszerű megtagadnia azt, hogy ő a kereszt útján járó Jézushoz tartozik. Aki szégyelli megvallani Jézus Krisztust, akiben valóban nincs semmi szégyellni való, hogyne tagadná meg tanítványait, akiknek életében viszont igen-igen sok szégyellnivaló van. Mindig így van ez: Krisztus megtagadása együtt jár az ő népének megtagadásával is. Mai szóval: aki Krisztustól „elidegenedik”, az „elidegenedik” az ő népétől is.

Előző magatartását ismerve, elképzelhető Péterről, hogy az önmagát a többinél többnek tartás pozíciójából tagadja társaihoz tartozását. A többi tanítvány ugyanis gyáván elszaladt. Emberi mértékkel mérve talán indokolt is Péternek ez a szemlélete, de magasabb szempontból és történelmi távlatból nézve, mi is lett ebből a nagy emberakarta bátorságból? Nyílt szembe fordulás Krisztussal, nyílt, sokféleképpen megerősített tagadás. Így jár a tanítvány, ha mindenáron különbnek érliködi magát a többinél. Figyelmeztessen bennünket Pál szava: másokat magatokrál alázatosan különbeknek tartások! (Fil 2:3)

A jó Pásztor éppen most kezdi életét arni a juhokért, nem emberi mértékkel fizet. Ő nem tagadja meg Pétert, és nem hagyja magára azokat, akik Őt elhagyták. Össze fogja gyűjteni őket, mint ahogy összegyűjtötte húsvét után, s azóta is gyűjti-gyűjti maga köré övéit.

Melege kezd lenni Péternek, ugyancsak melege, de nem a külső tűztől, hanem valami kellemetlen belsőtől, melyet egyik „hozzászóló” a másik után táplál. A harmadik ismeretlen még egy kevés dob e tűzre: „Bizony ez is vele volt, mert Galileából való...” Ez már elhangzott egyszer, tehát ismétlés. A tanítvány pedig azonos helyzetben azonos módon viselkedik: ha egyszer-kétszer méltatlanná vált Urához, miért ne váljon méltatlanná harmadszor is; ha egy-két esetben úgy érzi, sikerült mentenie, ami menthető. Vagy talán épp azért, mert úgy érezte: nem volt elég meggyőző a világ számára, amit eddig tett Krisztus és az ő tanítványai ellen, talán majd most harmadszorra sikerül? Nem sikerül. Szójárása, beszédmódja elárulja. Galileának és Jézus közelének valami sajátos tájszólása, sajátos szókincse van... Amikor ezt ráolvassák, lehet, hogy kellemetlen a tanítványnak, de ugyanakkor kegyelem is ez számára. Nem engedi az Úr, hogy tanítványa tartósan beilleszkedjék egy léha csoportba, amely ha szájára vesz valamit, valakit, akkor annak semmi sem szent. De vajon a tanítvány érdeme vagy érdemtelenége ez a „sikertelenség”? Semmiképpen! Egy drága ígéret teljesedése: „Simon, Simon, a Sátán kiért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited” (Lk 22:31—32). Nekünk is jó bízó reménységgel magunkra vonatkoztatva megragadni ezt a drága ígéretet.

Amikor ezután megszólal a kakas, Péter rádöbben, hogy kit tagadott meg. Eppen a kakasszó juttatja eszébe, hogy ezt éppen ilyen pontosan jövendölte? meg Jézus, akiben eddig is minden prófécia beteljesedett... ennek ő is tanúja volt három éven át. Aki ilyen pontosan látja a jövőt, az ő jövőjét, az Isten küldötte, sőt maga az Isten Fia, amint ezt éppen ő jelentette ki a Lélek által korábban. Mindennél értékeesebb annak követőjének lenni, aki beteljesedő profeciákat mond, s aki maga is beteljesedő prófécia, Isten Igéjének legértékesebb hitelessége. És ő, Simon — nem, nem Péter már és nem Péter még! —, en-

nek a biztos, kézzel fogható Istennek az öleléséből szakította ki magát az előbb, tagadásával. Mi lesz most vele? Zokogva zuhan a végső kétségbesés júdái mélységei felé. De Valakinek a tekintetében felakad, s ez a szelíd sugár iszonyatos mélységek felett megtartó erővé válik számára, és számunkra is. Igen. „Szelíd szemed, Úr Jézus...”

Az így felé áradó kegyelem döbbenetűre a tanítványt bűnének igazi nagyságára. Ugyanakkor könnyei közt kell megtapasztalnia, hogy ahol a bűn megnövekszik, ott a kegyelem is sokkal inkább bővülködik, mely az ő számára is elég (V. ö.: Róm 5:20, 2Kor 12:9). De a mélységet neki is meg kellett járnia, hogy senki, még ő, Péter se kérkedjék (Ef 2:9), hanem belássa — s vele együtt a mindenkori tanítvány is —, nem azért maradhatott meg mégis tanítványnak, mert ő hű maradt, hanem azért, mert Jézus Krisztus maradt hű tanítványához (2Tim 2:13), s nemcsak Péterért imádkozott, hanem mindenkor él, hogy esedezék érettünk is (Zsid 7:25)! Ezért „méltó a megöletett Bárány, hogy legyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást” (Jel 5:12).

Balog Miklós

Győzelem a halál felett

(Folytatás)

Sok-sok kérdés vetődik föl a témával kapcsolatban. A fölvetendő kérdések egy részére természetesen nem is tudunk válaszolni, nem tartoznak a ki nyilatkoztatás területére, titkok. Mindenesetre az biztos, hogy Krisztus nem a pokolba ment, hanem a holtak közé. Nem szenvedni ment, hanem azért, hogy a halál foglyait kiszabadítsa. Nem „szálla alá poklokra”, hanem egyszerűen: elment a halottakhoz, mégpedig szellemi létformában. Így aztán az sem kérdés, hogy hová? Hozzájuk! Értük! Nem tudjuk, hogy hogyan értekezett velük, de biztosan megtalálta a módját. Kihirdette győzelmét. Ő, akinek esetenként már földi élete során is megnyilvánult a halál fölötti hatalma, nagypénteken diadalmasan vonult be a halál birodalmába. Nem győzni ment, hanem mint győztes, mint aki már győzött, mint aki már ott is Űr, szabadító Űr. Húsvét a földön elők előtt is nyilvánvalóvá tette, hogy Krisztus él, de a „húsvét” már nagypénteken elkezdődött. A dicsőség útja a holtak közt indult.

Péter apostol pontosan érzi, hogy csak Krisztus által van üdvösség, hogy „nincs az ég alatt más név, amelyben megtartást lehet találni” (ApCs 4:12). Ez a megállapítás érvényes a múltra, a Krisztus előtti emberiségre (azokra, akiknek a holtak birodalmában tartott evangélizáció lehetőséget biztosított az Űr megismerésére és a mellette való döntésre), érvényes a jelenre és jövőre. Senki nem kerül ítéletre addig, amíg nem volt lehetősége arra, hogy döntson Krisztus mellett, vagy ellene. Hogy hogyan biztosítja majd az Űr ezt a lehetőséget, nem tudjuk, de azt igen, hogy ő igazságos és irgalmas, s anélkül, hogy lehetővé tenné valakinek a mellette való

Az üres sírbolt

(Folytatás)

A rangidős társunk szólalt meg.

— Menjetek néhányan és jelentsétek a főpapoknak, ami történt. Hármán, szinte futva mentünk a főpapi palota felé.

— Üres a sír! A Názáreti feltámadt! Egy fehér ruhás, villogó szemű, túlvilági személy nyitotta meg a sírt, elhengerítve onnét a követ: — szinte lihegve mondtam el.

A főpapi tanács tagjai megdöbbenve hallgatták jelentésemet. Azonnal a szomszéd terembe mentek és a vénekkel tanácskoztak. Mikor visszajöttek, az idősebb így szólt hozzánk:

— Senkinek semmit se mondjatok el abból, amit láttatok! — kezében nagy zacskó pénzt csörgetett.

— Ez a tiétek — nyújtotta felénk. Osszátok szét magatok között. A városban pedig híreszteljétek el, hogy míg ti éjjel aludtatok, a Názáreti Jézus tanítványai ellopták a holttestet. Hazugságért, hamis hír terjesztéséért adták a főpapok; az igazságérzet feltámadt bennem. Megjegyeztem társaimnak:

— En őszintén megmondom nektek,

„Félelemmel...”

Máté 28:8

Nemrégiben megkérdezte tőlem az egyik testvér a gyülekezetben, hogyan kell érteni azt az Igét, hogy „félelemmel és rettegéssel vigyék véghez a ti üdvösségeket” (Fil. 2:12). Egy kissé meglepett akkor a kérdés, és úgy emlékszem, azt válaszoltam neki, hogy szó szerint kell érteni. Ugyanis, ha én írok valakinek egy levelet, nem arra törekszem, hogy ne értsen meg, hanem hogy világos és egyértelmű legyen, amit írok. Nyilván így volt Pál apostol is. Én azt hiszem, hogy az Igét mindig úgy kell érteni, ahogy leírták.

Akkor tehát kitől féljünk? Így írja Pál: azért félelemmel és rettegéssel, mert nem akárcsi, hanem Isten munkálja bennetek az akarást is, a véghezvitelt is. Eppen ezért félelemmel és rettegéssel!

Amikor nincs ott Isten a gyülekezetben, akkor lehet tétlenkedni, lehet egymás ellen keserves háborút folytatni, lehet éktelen megnyilvánulásokat tenni. A kicsi kormány, a nyelv, ellenőrizhetetlen vizekre vezetheti a hajót.

De amikor megjelenik Isten, a könyvelőműség rettenete csap át, a harci alakzatban lévő kitaláni kezdenek: „Essetek ránk, halmok, rejtsetek el a tekintete elől, aki jön!” A hangoskodó ajak elcsitul, és beleremeg a szívünk az ő jövetelére.

döntést, nem fogja számonkérni annak hiányát. Egyszer mindenképpen szembe kerülünk Jézussal, és döntened kell: vagy mellette, vagy ellene! Ő melletted döntött. Érted tett mindent, amit tett. Vajon lesz-e erőd elfogadni az Ő meghívását, és megfogni a kezét? Imádkozz azért, hogy legyen!

Jézus győzött. A diadalmenet a holtak között kezdődött. Megjelent a Szabadító! Folytatódott a földön a föltámadás után. Kijeljesedett a mennybemennetellel. A Fiú az Atya jobbára került. Embereket vitt magával Ő, a második Ádám, aki zsengeje lett azoknak, akik elaludtak — hogy kinyíljon általa a menny minden Őt elfogadó ember számára. Az Atya meghallgatta Fiának főpapi imáját: „Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, ők is ott legyenek...” (Jn 17:24). Ott vannak, Vele vannak. S azóta is — akik Őbenne hálnak meg — oda mennek: „Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám!” (Jn 12:26); „Kíváncsozom elkölözni és a Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb!” (Fil 1:23). A halál legyőzött hatalom, de hatalom ma is. Az ember halandó maradt. Krisztus diadalútjának, győzelmének utolsó állomását jelzi a jövőbe tekintő ige: „Halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak” (Jel 21:4).

A kereszténység függő Jézus azt mondta: „Elvégeztetett!” A trónon ülő visszatérő Űr azt mondja majd: „Meglett!” — Megszületett, előállt. Vége a vajúdnak, vége a meg-megújuló fájdalomnak. Beteljesedett a nagy mű. Bezárult a kör. Íme a diadalmenet vége: hogy aztán kezdődjék a mennyegző, a korszakokon át tartó boldog élet az új világban.

Ifj. Almási Mihály

szemeimmel láttam az egész eseményt, hiszen én álltam őrt. Láttam az asszonyok örömtől sugárzó arcát. Láttam az alájövő fehér ruhás égi tüneményt. Láttam a csodát, az üres sírt. Én nem híreszteltem hazugságot. Nem tartok veletek a hamisságban. Mert ez a feltámadás örömezenet volt népnek.

Közlünk néhányan megpróbálták elhíresztelni a városban, hogy a Názáreti ellopták a tanítványait; őket azonban ki nevetették az emberek. Hittek az asszonyoknak, a tanítványoknak. Én nem szóltam semmit. Miért? Mert hittem azt, amit láttam!

— Feltámadt! Dicsőség Istennek! — hallottuk itt is ott is. Ahogy az erőd felé meneteltünk, a hazugságért kapott pénzt egy ciszternába dobtam. Nem tudom, mi ment végbe bennem. Valami változás, vagy a látottak formáltak át bennömet? Lelki szemeim előtt a szenvedő véres arcot láttam. Egyedül... elhagyatva... Mielőtt beléptünk volna az erőd kapuján, felsőhajtottam:

— Nem lopták el! Nem! Hanem valóban feltámadt! Láttam az üres sírt. Hát ilyen hazug ez a világ? Éreztem, hogy az én szívem is örül a Názáreti Jézus feltámadásának.

Somogyi János

Amikor Isten eleven módon megjelent valaha is, mindig ez történt. Mózes a saruit letette. Illés megrendült földön állt. Ésaías halála pillanatát érezte: „Jaj nekem, elvesztem!” A kérubok is alig tudják elviselni a királyi széken ülő tekintetét! Ezékiel arcraborult. János, a szeretett tanítvány, leesett a lábáról, mint egy holt...

Az üres sírnál az asszonyok épp ezt a megrendülést élik át. Itt is megrendül a föld, de beleremeg a szívük is a történekebe. Félelem van a szívükben: Istentől való félelem, mondhatnám azt is, hogy istenfélelem. Remegő, távolságot betartó tisztelet. A Mindenható előtti alázat, ami az egyedül helyes magatartás, ha tudjuk egyáltalán, hogy kívül állunk szemben. Bizony, por vagyunk és hamu ölelt. Összeomlik minden dicsekedésünk, ha ő megjelenik. Ha ez ritka esemény neked, ez nem kevesebbet mond, mint azt, hogy tulajdonképpen távol vagy az Örökkévalótól. Meg is szoktad talán, hogy nem vagy a közelében, hogy önelküle vagy hívó, hogy önelküle ünnepelesz.

Egyfelől az elvilágiasodott, másfelől a rajongó kereszténység Istentől bizonyos kényelmes és bizalmasodó hanglétessel értekezik. A kegyelmes és jószágos mennyei Atya képe annyira beleivódott a közfelfogásba, hogy a Biblia lényeges kijelentéseit félreértve, nem képesek az emberek a bibliai istenhit elemi erejét és retteneteit engedelmes hitben elfogadni.

De jó lenne ezen a húsvéton a Krisztus üres sírja mellett megrettenni! Jó lenne megtanulni, hogy sem cinikus, sem pedig kegyeskedő magatartásod nem az utolsó szó a Krisztus dolgában! Az Atya is tesz érte valamit! Ez pillanatnyilag az üres sír... az üres szív... sívár lelke... A pusztulás-illatú életed...

De jó lenne, ha belerendülne a szívved, hogy itt valami olyan történik, amihez így vagy úgy köződ van és hogy mindez veled is történik. Nem valami apró dologról van szó, egy ünnepről, annak hangulatáról, ami úgyis elmúlik, hanem rólad, az életedről, örök sorsodról! Az lenne az igazi húsvéti ajándék, ha végre te, aki külsőképpen annyira magabiztos vagy, megremegnél!

Különös módon ez lenne életedben az öröm kapuja, a nagy öröm kapuja. Milyen csodálatos, hogy ez az öröm pályára állította ezeket az asszonyokat is. Ez a pálya egyenesen az élő Jézushoz vezet ők. Isten egyedül ajándéka a megfeszített, de élő Jézus. Isten csak őt adta és adja ma is. Amit Ő kínál, azt egyedül benne kínálja.

Nála érte meg az ember, hogy minden öröm, ami korábban volt, hasonlíthatatlan ahhoz, amit az élet igazi, tiszta forrása ad: hogy a betolakodott dolgok, a beidegzések micsoda szálamas bilincsek, milyen szörnyen kis szerűek, milyen neveltségek.

Az élő Jézus mellett tanul meg szarnyalni a szív. Örülni nem lenet parancsra. Szoltározni nem lehet parancsra. Mire Dávid a hárfát után nyúlt, már csordultig volt a szíve. Ezer esztendő távlatból is friss és üde a szoltár. Az apostolok húsvéti bizonygatótele elemi erővel tör fel. Az élő Isten szent és szeretetteljes eljövetele sírokat nyit, tesndet embereket állít talpra, bátorra és erőssé tesz. Üres szíveket tölt meg tűzzel és hittel. A keserűek ajkán édessé teszi az evangéliumot.

Mindezek mögött ott állt Isten, aki nem gyönyörködik abban, ha az ember tönkremegy. Nem kisebb célja van, mint hogy önmagához emeljen. Egészen önmagához.

Ezért kell félelemmel és rettegéssel munkálni a mi üdvösségünket. Túl nagy perspektíva nyílt előttünk. Túl rangos társaságba kerültünk, hatalmas Valakihez csatlakoztunk, amikor hívők-ké lettünk. De nem kell félünk. Milyen csodálatosan fogalmaz az Ige: nem ijedségről beszél! Akinek istenfélelem van a szívében, az nem szokott ijedezni. Sőt, így beszél erről a félelemről az Ige, hogy nagy nyereség (1Tim 6:6), ami gyakorta jobban tud vigasztalni, mint bármilyen más.

Az első húsvét tehát, mint látjuk, nem annyira külső ünneplés volt, nem hasonlított a mi húsvétolásunkra, távol van tőle a mi eszem-iszomunk, lelkesült ünnepi hangulatunk. Mélységes megrendülés volt: katarzis. Mint ahogy minden igazi húsvét az.

Hegyi András